

[Hendriksen.]

og for hvilket han fører Ordet i denne Sag, i den senere Tid har indtaget Standpunkter, som ikke er af gammel Oprindelse, men som er i allerhøjeste Grad nye. Vort Standpunkt til Sagen er i det store og hele det samme, som vi har indtaget i mange Aar. Jeg skal for mit eget personlige Vedkommende henvise til en Skrivelse, der er aftrykt i Folketingsudvalgets Betænkning som Underbilag 3 til Bilag 1. Det er en Skrivelse fra Dansk Principlforening, hvis Formand jeg har den Ære at være, og den er dateret 12. Februar 1931. Den er indsendt til Socialministeriet som Svar paa en Forespørgsel, som Foreningen havde faaet fra dette Ministerium, og det hedder heri bl. a.:

„Vi er stadig af den Overbevisning, at det vilde være rigtigt at bringe denne Virksomhed“ — altsaa den private Virksomhed — „under en vis Kontrol, saaledes som det er foreslaaet i det af Funktionærudvalget udarbejdede Lovforslag.“

Jeg tror hermed at have taget Brodden af Bemærkningen om vor Tilslutning til det foreliggende Lovforslag. Jeg skal tillade mig at anbefale Forslaget til hurtig Vedtagelse i det høje Ting.

Veistrup: Efter den ærede sidste Talers Bemærkninger ser det ud, som om han bebrejder Partiet Venstre, at det ikke har det samme Standpunkt, som det altid har haft. Dette er urimeligt, thi det beviser jo kun, at Partiet er paa Fremskridtets Vej, om jeg saa maa sige. Den ærede Ordfører for Venstre (Villemoes) sagde, at han ikke paa det nuværende Tidspunkt kunde give Lovforslaget sin Støtte. Det havde jeg godt nok Følelsen af, da jeg havde hørt det ærede Medlems Tale, men Bemærkningen var dog ikke ganske overflødig, idet det jo kunde tyde paa, at det ærede Medlem er villig til at række i hvert Fald en Lillefinger til Lovforslagets Gennemførelse, naar det ærede Medlem betoner, at paa det nuværende Tidspunkt kan han ikke være med dertil.

Det ærede Medlem mente, at Motiveringen for det foreliggende Lovforslag i Virkeligheden var, at Regeringen ønsker saa meget som overhovedet muligt ind under Statens Forsorg. Dette er en fuldkommen Misforstaaelse af det ærede Medlem. Jeg for mit Vedkommende havde ikke troet, at der vilde være nogen stor Uenighed om det foreliggende Lovforslag; jeg havde troet, at vi forholdsvis let kunde naa til Enighed om et

saadant Lovforslag, fordi det efter min Mening — som ogsaa udtalt af den højtærede Minister — fremkommer som en naturlig Konsekvens af Loven af 23. Juni 1932, en Lov, som blev enstemmig vedtaget og altsaa ogsaa fik Tilslutning fra det ærede Medlem og hans Parti. Denne Lov gav jo Udtryk for, at der skulde oprettes Arbejdsanvisningskontorer i hvert Amt, og at de kommunale Arbejdsanvisningskontorer, som blev oprettet, skulde anerkendes. Der er ingen Tvivl om, at der i mange Tilfælde er konstateret Svindel ved de private Engagerings- eller Anvisningskontorer, og jeg finder det derfor rimeligt, at man forebygger noget saadant, saa vidt det overhovedet er muligt. Dertil kommer en anden Ting, som jeg synes, at det ærede Medlem og hans Parti i højere Grad burde have deres Opmærksomhed henvendt paa, nemlig at det ganske sikkert vil betyde en Besparelse baade for Arbejdere og Arbejdsgivere i samme Øjeblik, man gennemfører en Ordning som den, der her er Tale om. Naar Lovforslaget endvidere giver Ret til at dispensere fra Bestemmelserne, hvis Forholdene maatte kræve det, synes jeg, at det bør nyde hurtig Fremme, og det skal jeg anbefale paa mit Partis Vegne.

Socialministeren (Steincke): Jeg takker de ærede Ordførere for Socialdemokratiet, det konservative Folkeparti og det radikale Venstre for deres Tilslutning til Lovforslaget. Overfor den ærede Ordfører for Venstre (Villemoes), som mente, at der ikke var givet tilstrækkelig Begrundelse for dette Lovforslag gennem Fremhævelse af de Misbrug — senere blev det til: store Udskejelser —, der havde fundet Sted paa dette Omraade, skal jeg udtale, at jeg synes ikke, det i Almindelighed er heldigt, at en Minister til Begrundelse af et Lovforslag — hvis det da ikke er absolut nødvendigt — ligefrem giver sig til at opregne Misbrug, der bringer en eller anden Stand i Miskredit, blot ud fra det Faktum, at der findes en Del uheldige Elementer indenfor vedkommende Stand, og at Forholdene i øvrigt er saaledes, at Ordningen med den private Arbejdsanvisning i Tider med stor Arbejdsløshed nødvendigvis vil friste mange til at begaa Misbrug. Ligefrem at staa her og udpensle disse forskelligartede Misbrug, som derefter refereres i Bladene, vil i Virkeligheden kun føre til, at man faar den almindelige Opfattelse, at der ikke findes hæderlige Folk, som driver Husgernings-, Engagerings- eller Fæstevirksomhed — og det er jo ingenlunde Tilfældet. Det er derfor med Villie,